

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Česká republika – Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28.1.2016, č. j. UOOU-10090/15-15

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 11. 2015, č. j. UOOU-10090/15-7 (dále jen „rozhodnutí ÚOOÚ“). Podle rozhodnutí ÚOOÚ se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť nepřijala nebo neprovedla opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Toho se měla žalobkyně konkrétně dopustit tím, že nezajistila, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu do registru obyvatel ze strany Českého rozhlasu (od června 2013 do října 2014) a České televize (od září 2014 do října 2014). Za tento delikt byla žalobkyni uložena pokuta podle § 45 odst. 3 zákona

o ochraně osobních údajů ve výši 700.000,- Kč, která byla napadeným rozhodnutím následně snížena na částku 500.000,- Kč.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla, že ke zpřístupnění osobních údajů České televizi a Českému rozhlasu nedošlo bez zákonného důvodu či neoprávněně. Český rozhlas a Česká televize jsou v pozici orgánu veřejné moci, který vykonává zákonem uložené úkoly, pro něž potřebují i osobní údaje osob, jichž se týká výkon zákonného úkolu - vymáhání poplatků dle § 8a odst. 1 a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu (dále jen „zákon o Českém rozhlasu“, resp. dle § 8a odst. 1 a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále jen „zákon o České televizi“). Zákon ukládá těmto veřejnoprávním korporacím povinnost vést evidenci a dlužné poplatky vymáhat. Vedení evidence poplatníků, vymáhání poplatků a nutnost ověřovat základní osobní údaje poplatníků je tak plněním úkolu stanoveného zákonem (a ve veřejném zájmu) a užití osobních údajů, i bez souhlasu subjektů údajů, je zpracováním nezbytným pro dodržení právních povinností správce a zároveň zpracováním nezbytným pro ochranu práv a právem chráněných zájmů Českého rozhlasu a České televize.
3. Na žalobkyni jakožto správce zpřístupňovaných osobních údajů dopadá obecná povinnost spolupráce v zájmu dobré správy podle § 8 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). V zájmu dobré správy lze stěžejně vznášet takovou podmínku, která spolupráci přerušuje či vyloučí jen proto, že příslušný předpis nepoužije explicitní formulace předvídané jiným zákonem, je-li možno právní základ i omezení pro sdělení osobních údajů dovodit z ustanovení jiných (zejm. § 8 zákona o ochraně osobních údajů). Dle názoru žalobkyně není vyloučeno, aby byl přístup k osobním údajům poskytován jak na základě formálně pojatého přístupu (tj. kazuistickým ustanovením zvláštního zákona, kde se nezkoumá důvod přístupu), tak na základě materiálně odůvodněného přístupu (tj. na základě titulu obsaženého v obecné úpravě zákona o ochraně osobních údajů a kauzy odůvodňující přístup, tedy žádosti opírající se o zákonem uložený úkol, zde § 8 a 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, ve spojení s obecnými pravidly zákona o ochraně osobních údajů). Žalobkyně nemá pochyb o tom, že i před formální novelou zákona č. 348/2005 Sb. o rozhlasových a televizních poplatcích (dále jen „zákon o rozhlasových a televizních poplatcích“), tj. před přijetím zákona č. 318/2015 Sb., byly Český rozhlas a Česká televize oprávněnými příjemci zpřístupňovaných osobních údajů z registru obyvatel.
4. Dále žalobkyně uvedla, že pokud je veřejnoprávní instituci zajišťující některé z funkcí státu uložena povinnost vést evidenci poplatníků a poplatky vymáhat, je to obtížně představitelné bez možnosti ověřovat osobní údaje poplatníků v registru obyvatel. Státním institucím tak náleží přístup k osobním údajům, které potřebují pro plnění svých funkcí, již z podstaty věci. Bylo tomu tak i v dřívější době, což lze dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 132/2013-25, kde je na základě obecné kompetence Ministerstva vnitra v oblasti prevence a předcházení kriminality dovozeno i právo Ministerstva vnitra zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Má-li státní instituce určitou povinnost, k jejímuž výkonu potřebuje i osobní údaje, má právo je zpracovávat, resp. má dle žalobkyně nárok na jejich získání.
5. Podle žalobkyně skutečnost, že Český rozhlas a Česká televize měly a mají mít pro účely vymáhání poplatků oprávnění ke vstupu do registru obyvatel, vyplývá i z toho, že dodatečně jim formální výslovné oprávnění bylo zakotveno následnou novelizací (zákonem č. 318/2015 Sb.). Sám fakt precizace právního řádu však ještě neznamená, že zde určitý nárok či oprávnění neexistovaly již předtím. Poplatník je totiž zároveň sám povinen poskytnout své osobní údaje do evidence poplatníků, údaji o poplatnících tedy Český rozhlas a Česká televize již disponují, a většina vstupů do registru obyvatel tak slouží pouze k ověření údajů, které má poplatník sám sdělit. Nedochozí k zásahu do práva na informační sebeurčení na straně poplatníka nad míru, ve které je sám povinen své informační sebeurčení (na základě zákona) omezit.

6. Žalobkyně má za to, že pro posuzování závažnosti údajného deliktu je významná i míra podílu pachatele na protiprávním stavu. Zde je třeba upozornit, že chyba nastala primárně na straně jiných orgánů veřejné moci, které mají samy povinnost chránit osobní údaje, tedy u Českého rozhlasu a České televize, které daly podnět k registraci agend, byť neměly výslovné zákonné zmocnění ke vstupu do registru obyvatel, a dále na straně Ministerstva kultury, které agendy poté registrovalo, byť dle zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech (dále jen „zákon o základních registrech“) odpovídá za správnost registrovaných údajů. K údajnému pochybení tak v dané věci nedošlo výlučně pochybením žalobkyně.
7. K otázce odpovědnosti za údajný protiprávní stav je třeba dále upozornit, že podle § 56 odst. 3 písm. b) zákona o základních registrech odpovídá za uplatnění odpovídajících opatření, která zabrání neoprávněnému přístupu k údajům vedeným v agendových informačních systémech a k referenčním údajům vedeným v základních registrech na základě oprávnění, které získal, orgán veřejné moci, který agendu zaregistroval. Tím dochází ke speciální úpravě odpovědnosti za nakládání s osobními údaji, které jsou obsahem registru obyvatel. Zákon o základních registrech je vůči zákonu o ochraně osobních údajů lex posterior i lex specialis; odpovědnost tedy spočívá primárně na ohlašovatelí agendy, jímž bylo Ministerstvo kultury. Zároveň není bezrozporný závěr žalovaného, že z ustanovení § 54 odst. 1 písm. j) zákona o základních registrech vyplývá oprávnění a současně rovněž povinnost žalobkyně přezkoumávat správnost registrace agendy. Povinnost uvést číslo a název právního předpisu a označení jeho ustanovení, na jehož základě je orgán veřejné moci, který vykonává agendu, oprávněn získávat referenční údaje ze základních registrů nebo vykonávat jejich zápis, je uložena ohlašovatelí agendy, což vyplývá z toho, že celé ustanovení § 54 zákona o základních registrech upravuje povinnosti ohlašovatele, nikoliv žalobkyně. Žalobkyně má za to, že z toho nelze přímo dovodit, že je povinna ověřovat právě uvedený údaj. V daném případě pak byla uvedena (resp. ohlášena) relevantní ustanovení zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, tedy § 8 a § 10, která ukládají povinnost vést evidenci poplatníků a povinnost vymáhat dlužné poplatky.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že její případná odpovědnost nemůže být absolutní. Opatření, která byla žalobkyní přijata, byla podrobně popsána a zaznamenána ve spisovém materiálu Úřadu pro ochranu osobních údajů. K jejich zdokonalování však mohlo dojít až po nabytí zkušeností se systémem, nikoliv předtím. Žalobkyně má tedy za to, že v mezích možností přijala všechna opatření odpovídající tehdy existující úrovni znalostí a techniky. Přijatá opatření byla v řízení prokázána. Na správce údajů podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů nelze klást absolutní požadavky, podstatné je, aby nezanedbával prostředky ochrany (přijetí opatření pro zajištění bezpečnosti) a aby v případě objevení nových rizik ihned reagoval (což se stalo). Určitá chyba ještě sama o sobě neznamená, že správce v mezích svých objektivně daných možností nesplnil povinnost k přijetí či opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Žalobkyně, ostatně jako všechny státní orgány, je limitována zákonnými předpisy, kdy právními předpisy bylo přesně stanoveno, co má a co nemá žalobkyně konat. Dále byla žalobkyně limitována i rozpočtem a personálním stavem. Právě uvedené pak platí i s ohledem na okolnost, že agenda ohlašovaná Ministerstvem kultury byla hlášena opožděně, neboť veškeré procesy se nastavují pro všechny případy stejně, a nelze předvídat, že (právě) v jiném intervalu ohlášená agenda bude vyžadovat vyšší míru pozornosti než kterákoliv jiná. Jak bylo již zmíněno výše, v předmětné době byl spuštěn dosud nevyzkoušený systém, který v České republice nemá obdobu, a nebylo možné předem předvídat, jaká rizika jeho spuštění přivodí.
9. Žalobkyně nesouhlasí ani s argumentací žalovaného ohledně obecného odkazu na uložení sankce „v dolní polovině“ sazby, zvláště pokud měly být údajně brány v potaz polehčující okolnosti a sazba sankce je vymezena v rádech milionů. Citelnost dopadu sankce neodvisí od horní hranice sazby, ale od účinku pokuty v její reálné výši, a to s ohledem na okolnosti a postavení delikventa (tedy zde orgánu státní moci, svázaného zákonem, objektivními okolnostmi a bez možnosti generování vlastních příjmů pro sanaci následků sankce). Lze-li žádoucího stavu, zejména

nápravy a prevence porušování zákona, dosáhnout i jinými prostředky, mají být tyto užity a trestání má nastoupit až tehdy, pokud nápravy nelze dosáhnout jinak. Zde je pak třeba poukázat na provedení inspekce, jejíž závěry samy o sobě by měly dle žalobkyně stačit k obnovení právního stavu.

10. Pokud pak výsledkem inspekce, resp. kontroly, dokonce nebylo ani uložení nápravných opatření, je otázkou, zda je vůbec nezbytné uplatnění správního trestání. K odstranění zjištěných nedostatků následně došlo, žalobkyně přijala opatření posilující ochranu osobních údajů a je dostatečně motivována, aby tak činila i nadále. Uplatnění trestu se tak žalobkyni jeví nadbytečným a ve světle zásady subsidiarity trestní represe rovněž rozporným se zásadami veřejnoprávního trestání. Žalovaný ani nevysvětluje, z jakých důvodů považuje za nezbytné využití prostředků správního práva trestního, navíc v takové razanci. Navíc je kontraproduktivní orgánu veřejné moci za určitou chybu odebrat prostředky na zajišťování úkolů veřejného zájmu, jako by po snížení jeho rozpočtu měly být poté plněny lépe. Zároveň žalobkyně považuje za důležité upozornit, a to i s ohledem na svoji zvláštní pozici, že je jejím zájmem co nejlépe plnit své zákonné povinnosti. To ostatně žalobkyně prokázala i svou rychlou reakcí na zjištěné nedostatky, jakož i maximální spoluprací s Úřadem pro ochranu osobních údajů. Není tak zřejmé, k čemu má takto vysoká pokuta žalobkyni motivovat, když s ohledem na ryze sankční funkce trestu je tento způsob motivace sporný až kontraproduktivní.
11. Žalovaný při určování výměry sankce rovněž nevzal v potaz dobu, která uplynula od ukončení případného protiprávního stavu, ač doba od spáchání deliktu je významným kritériem pro uložení mírnějšího trestu. Tím spíše, jedná-li se o oblast správního trestání, kde platí i kratší lhůty pro zánik odpovědnosti za delikt. Stejně tak je třeba vzít v potaz, že od zjištěného pochybení se podobná situace již neopakovala, a rovněž je žádoucí zohlednit maximální součinnost žalobkyně při provádění inspekce Úřadem pro ochranu osobních údajů. Dalším aspektem hovořícím pro diametrálně nižší sankci, ne-li žádnou, je rovněž skutečnost, že jde o první jednání tohoto druhu, kterého se měla žalobkyně jakožto správce údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů dopustit, a v porovnání s množstvím agend, které byly registrovány (cca půl milionu), jde o pochybení zcela ojedinělé. Je obecnou zvyklostí, že v případě prvního pochybení se ukládá pokuta nízká, aby byl pachatel především upozorněn na nežádoucí jednání či stav, nikoliv že by se ukládala již poprvé sankce ve stovkách tisíc korun. K tomu žalobkyně závěrem uvádí, že i pokud soud přijme závěr, že přístup k osobním údajům byl umožněn žalobkyní neoprávněně, je i tak uložená pokuta zcela nepřiměřeně vysoká a k dosažení sankčního efektu zcela postačuje i pokuta podstatně nižší (žalobkyně navrhuje snížení finálně uložené pokuty na 10.000,- Kč), resp. žádná.
12. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že po dobu předmětného správního řízení nebyla zachována totožnost skutku, resp. předmětu řízení, neboť předmět řízení, tak jak byl vymezen k okamžiku zahájení řízení, se podstatným způsobem liší od vymezení jednání, za něž byla žalobkyni v rozhodnutí ÚOOÚ, resp. v napadeném rozhodnutí uložena sankce. V rozhodnutí ÚOOÚ, resp. v napadeném rozhodnutí, je skutek, za který byla uložena pokuta, dílem vymezen dalšími okolnostmi, aniž by o změně předmětu řízení byla žalobkyně informována. O novém předmětu řízení, jakož i o pozměněné kvalifikaci skutku, se žalobkyně dozvěděla až z konečného rozhodnutí. Se změnou předmětu řízení i kvalifikace skutku se nemohla před vydáním rozhodnutí seznámit, mimo jiné pro účinné uplatnění práva na obhajobu. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je oproti oznámení o zahájení řízení uveden navíc údaj o způsobu, jímž došlo k porušení povinnosti, aniž byla s touto konkretizací žalobkyně před vydáním rozhodnutí seznámena. Dále se v rozhodnutí nově objevuje výčet údajů, k jejichž neoprávněnému zpřístupnění mělo dojít, aniž to bylo předmětem řízení. Rovněž došlo oproti předmětu řízení vymezenému oznámením o zahájení řízení k rozšíření časového úseku, po který mělo docházet k páchaní deliktu, a to o cca měsíc jak v případě Českého rozhlasu, tak České televize, aniž to bylo jakkoliv zdůvodněno (původně byl časový úsek vymezen přesnými daty, v rozhodnutí pak

měsíci, což je rozšířením časového úseku, počíná-li měsíc prvním svým dnem a končí posledním svým dnem, časový úsek tak byl rozšířen). S uvedenými změnami se žalobkyně seznámila až oznámením rozhodnutí, což je nepřípustné.

13. Dále žalobkyně namítla neurčitou právní kvalifikaci jednání, za které byla postižena, neboť v oznámení o zahájení řízení je pouze odkázáno na čísla ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, bez určení konkrétní skutkové podstaty, a v napadeném rozhodnutí jsou sice ocitována celá ustanovení zákona, která mají na věc dopadat, ovšem bez konkretizace, která skutková podstata byla naplněna. Tímto způsobem je dotčený výrok jak rozhodnutí ÚOOÚ, tak napadeného rozhodnutí, neurčitý, přičemž je nutno upozornit, že konkretizaci nelze provádět až v odůvodnění rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb.NSS).

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že žalobkyně umožnila přístup do registru subjektům, které pro takový přístup neměly žádné zákonné zmocnění. Žalobkyně uváděné normy v zákoně o Českém rozhlasu a zákoně o České televizi upravují pouze obecnou povinnost České televize a Českého rozhlasu využívat finanční zdroje účelně a hospodárně a dále konstatují, že příjmem zmíněných institucí jsou televizní, resp. rozhlasové poplatky. Vydávat tato ustanovení za jasné, jednoznačné a předvídatelné zákonné zmocnění k zásahu do soukromí dotčených osob spočívajícím v přístupu do registru obyvatel, které by odpovídalo jak požadavkům čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, tak požadavkům § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, je podle názoru žalovaného nedůvodné a nepřijatelné.
15. V řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že Český rozhlas a Česká televize nemají oprávnění k přístupu do základního registru obyvatel na základě zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, a jejich přístup do registru obyvatel tak byl žalobkyní zastaven, ač nyní žalobkyně tvrdí, že označené instituce právním titulem k tomuto přístupu stále disponovaly. Následně pak výsledkem jednání žalobkyně s Ministerstvem kultury byl návrh ministerstva uplatněný v připomínkovém řízení k návrhu změny zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), který přístup označených institucí do registru obyvatel umožnil. Uvedená novela, tedy zákon č. 318/2015 Sb., na základě něhož mají nyní Český rozhlas a Česká televize zákonné zmocnění k přístupu do registru obyvatel, nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2016.
16. Dále žalovaný konstatoval, že v zákoně vyjádřený úkol orgánu veřejné moci či jakéhokoliv dalšího subjektu, k jehož dosažení je určité zpracování osobních údajů nezbytné, právní titul ke zpracování osobních údajů obecně zakládá. Pakliže je však v zákoně jasné vymezeno, jaké údaje, v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být k dosažení daného cíle zpracovávány, nelze toto zákonné zmocnění překračovat. Odkaz žalobkyně na ustanovení § 8 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích nelze akceptovat, neboť toto ustanovení toliko ukládá provozovateli vysílání povinnost vést evidenci poplatníků a stanoví povinnost poplatníka poskytnout požadované osobní údaje. Skutečnost, že zmocnění veřejnoprávních institucí k přístupu k osobním údajům spravovaným odlišným subjektem musí mít v zákoně jasnou a výslovnou formu, vyplývá i z § 8 odst. 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, ve kterém zákonodárce upravil povinnost dodavatelů elektřiny na požádání provozovateli vysílání ze zákona předat osobní údaje odběratelů a vymezuje i rozsah takto zpracovávaných údajů. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce, aby byl i správce registru obyvatel povinen Českému rozhlasu a České televizi některé osobní údaje předávat, jistě by to upravil obdobným způsobem, což však neučinil.

17. K odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4 As 132/2013-25 žalovaný uvedl, že se týká zpracování údajů, které nejsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, a proto není pro posouzení této věci relevantní. Dále upozornil na skutečnost, že nezabezpečením přístupu do registru obyvatel, tj. neprováděním příslušné kontroly oprávnění k tomu přístupu, došlo ze strany žalobkyně k navození protiprávního a vysoce rizikového stavu, neboť tento přístup byl umožněn neoprávněným subjektům, a v důsledku nedostatečných bezpečnostních opatření ze strany žalobkyně mohlo dojít k povolení přístupu do registru obyvatel i dalším subjektům, které pro takový přístup nemají právní titul. Zde se dle žalovaného nejedná o skutečnost, zda subjektům údajů uvedeným v registru obyvatel vznikla hmatatelná materiální újma, ale o to, že selháním žalobkyně bylo umožněno, aby neoprávněné subjekty měly přístup k registru obyvatel. Závažnost deliktu je tedy spatřována v navození rizikového stavu, jehož důsledkem byl neoprávněný přístup do registru obyvatel.
18. Z pohledu konkrétní právní úpravy lze konstatovat, že žalobkyně nesplnila jednu ze základních povinností správce údajů, a sice povinnost zabezpečit osobní údaje tak, jak jí to ukládá § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Ačkoliv byla ze strany žalobkyně přijata opatření k ochraně osobních údajů, tato opatření nebyla dostatečná; nejednalo se přitom pouze o pochybení administrativního či formálního charakteru, neboť v důsledku jednání žalobkyně došlo k navození rizikového stavu a povolení přístupu do registru obyvatel dvěma neoprávněným subjektům.
19. K namítané skutečnosti, že chyba nastala primárně na straně jiných orgánů veřejné moci, které mají samy povinnost chránit osobní údaje, žalovaný uvedl, že z ustanovení § 54 odst. 1 písm. j) zákona o základních registrech vyplývá povinnost při ohlášení agend uvést i zákonné zmocnění pro přístup do konkrétního registru. Úkoly žalobkyně při procesu ohlašování agend jsou pak vymezeny v § 54 odst. 3 až 7 tohoto zákona. Ze třetího a čtvrtého odstavce tohoto ustanovení pak jednoznačně vyplývá, že žalobkyně je povinna ohlášení agendy jako celek posoudit. V případě, kdy v něm neshledá nedostatky, žalobkyně registraci agendy provede, pokud v ohlášení agendy shledá nedostatky, vyzve ohlašovatele k jejich odstranění, a to včetně odkazu na konkrétní ustanovení zákona o základních registrech, se kterým je dané ohlášení v rozporu. Podle názoru žalovaného nelze při použití žádné z existujících výkladových metod práva dojít k závěru, který činí žalobkyně, a sice že z těchto ustanovení zákona o základních registrech vyplývá, že žalobkyně ohlášení agendy a v něm uvedené zákonné zmocnění k jejímu výkonu nezkoumá.
20. Pokud by byla důsledně prováděna kontrola ohlášení agend v rozsahu předvídaném zákonem o základních registrech, nemohlo by dojít k tomu, že k povolení přístupu došlo na základě Ministerstvem kultury nesprávně registrované agendy. Správce je povinen nejen přijmout příslušná opatření, ale tato opatření také v praxi provádět. V daném případě se tak zjevně nestalo. Žalobkyně ostatně sama připouští, například v rozkladu ze dne 3. 12. 2015, že daný stav, tj. povolení přístupu Českému rozhlasu a České televizi do registru obyvatel, byl protiprávní, a že tuto skutečnost zjistila na základě vlastních kontrolních mechanismů a přístup zastavila, žel až poté, co jim přístup do registru umožnila.
21. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že odkaz na nevyzkoušený způsob nově zaváděného postupu je častým a opakujícím se argumentem správců osobních údajů při porušení ustanovení § 13 zákona o ochraně osobních údajů. Zde žalovaný odkazuje na již uvedené konstatování v rozhodnutí o rozkladu, že se přijatá opatření ze strany žalobkyně ukázala jako nedostatečná i z toho důvodu, že nedošlo ke spuštění testovacího programu, kdy by bylo možné vyhodnotit případná rizika a přijmout adekvátní opatření k jejich odstranění.
22. K výši uložené sankce žalovaný uvedl, že již při rozhodování o rozkladu bylo přihlédnuto k nápravě ze strany žalobkyně a výše sankce byla posouzena s ohledem na stávající praxi Úřadu pro ochranu osobních údajů. Opětovně bylo posouzeno riziko v případě neoprávněného

přístupu Českého rozhlasu a České televize do registru obyvatel, byl vyhodnocen účel vymáhání poplatků, kdy tento účel je možno v obecné rovině považovat za legitimní. Na základě uvedeného byla sankce vyměřená správním orgánem prvního stupně snížena na částku 500.000 Kč, která dle názoru žalovaného více odpovídá praxi Úřadu pro ochranu osobních údajů a zohledňuje i samotnou iniciativu žalobkyně při odstranění protiprávního stavu. Již při rozhodování orgánu prvního stupně bylo navíc přihlíženo k době, která uplynula od ukončení protiprávního stavu, kdy byla tato skutečnost ve spojitosti s rychlou nápravou protiprávního stavu zohledněna při stanovení výše sankce. Žalovaný dodal, že zákon o ochraně osobních údajů, podle kterého byla sankce v tomto případě uložena, žádné rozlišení odpovědných subjektů, správců údajů, neobsahuje; žalovaný je tedy povinen stejně stíhat a trestat delikty jak osob soukromého, tak i veřejného práva.

23. Ke třetímu žalobnímu bodu, údajnému nezachování totožnosti skutku, žalovaný uvedl, že tuto žalobní námitku pokládá za čistě účelovou. Argument údajného odlišného vymezení skutku či předmětu řízení žalobkyně použila až ve správní žalobě, na procesní pochybení a zkrácení svých práv v průběhu řízení, především v rozkladu, nijak nepoukázala ani jej nedoložila. Není pravdou, že došlo ke změně kvalifikace skutku, celé správní řízení bylo vedeno o správním deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů. V rozhodnutí ÚOOÚ i v napadeném rozhodnutí se konstatuje porušení povinnosti dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů tak, jak uvedený zákon tuto povinnost formuluje.
24. Vymezení časového úseku, po který ze strany žalobkyně docházelo k protiprávnímu jednání, ačkoliv odlišné od vymezení v oznámení o zahájení správního řízení, nemůže mít dle žalovaného vliv na skutečnost, že k porušení zákona ze strany žalobkyně tímž skutkem, pro který bylo správní řízení zahájeno, došlo. Skutek byl v rozhodnutí první i druhé instance popsán totožně a naprosto jasně.

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

25. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně nad rámec žalobní argumentace uvedla, že žalovaný argumentuje pouze hypotetickými riziky a opomíjí, že osobní údaje byly poskytnuty jen k ověření subjektům, jimž jsou občany tytéž osobní údaje dobrovolně na základě zákona svěřovány a k jejichž zpracovávání i ověřování jsou tyto subjekty oprávněny. Žalovaný tedy nadřazuje formální ochranu osobních údajů jejímu materiálnímu smyslu.
26. Žalobkyně se nemůže ztotožnit s odmítnutím výhrad ke smysluplnosti finančního sankcionování orgánů státu, neboť reálně mezi veřejnými a soukromými subjekty řada rozdílů existuje, což se může promítnout i do sankce. Žalovaný zároveň na jedné straně uvádí, že mezi pachateli deliktu nerozlišuje, na druhé straně zdůrazňuje roli a postavení žalobkyně, odmítá její argument spouštění nového systému právě z důvodu jejího postavení a současně naznačuje, že má být jakýmsi exemplárním příkladem, což rozhodně nenasvědčuje nerozlišujícímu přístupu v porovnání se soukromými subjekty, ale spíše opaku, a to k tíži žalobkyně.
27. K polemice s argumentací, že nebyla zachována totožnost skutku, žalobkyně uvádí, že opravu nelze provádět až ve vyjádření k žalobě. Žalobkyně má za to, že účastník správního řízení se nemůže dozvídat o změně popisu skutku nebo jeho kvalifikace až z rozhodnutí, nestačí ani „dovysvětlování“ v odůvodnění. Dodržení procesních pravidel je stejně důležité jako hmotněprávní posouzení věci a procesní pochybení nelze jednoduše odmítnout jako „účelová“ jen proto, že stojí v cestě potrestání tvrzeného pachatele. Na relevanci poukazu na vady řízení nic nemění skutečnost, kdy nebo kým byl tento poukaz vysloven.
28. K interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 132/2013-25, žalobkyně uvedla, že je vykládán zavádějícím způsobem. NSS zde odmítl, že by na základě anonymizované informace bez dalších údajů, dodatečně získaných z jiných zdrojů, bylo možno identifikovat konkrétní osobu. Zároveň však NSS uvedl, že žalobkyně s osobními údaji původně

nakládala, anonymizované subjekty osobních údajů však nebyly identifikovatelné na základě informací majících původ u žalobkyně. NSS poté zdůraznil, že i kdyby se jednalo o osobní údaje, spadá jednání žalobkyně pod obecné tituly zpracování informace, a to z důvodu, že kompetenční zákon zakotvuje příslušná oprávnění v dané oblasti. Žalobkyně má za to, že je zde aprobována obdobná situace jako v předmětné věci, a sice že orgán vykonávající úkol státu má svěřenu určitou kompetenci, k níž potřebuje zpracovávat osobní údaje. K tomu je oprávněn už z titulu svěřeni dané kompetence, nepotřebuje zvláštní kazuistické zmocnění. Žalobkyně dále ke svému potrestání uvedla, že byla limitována řadou okolností, které nemohla ovlivnit, a její postih je tak podobný situaci řešené ve výše zmiňovaném rozsudku NSS, kdy žalobkyně také byla povinna realizovat určitý projekt, za jehož provedení pak byla přes veškerou opatrnost ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů trestána.

Posouzení věci soudem

29. Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda žalobkyni, která byla v řízení před správními orgány zastoupena Ministerstvem vnitra, lze poskytnout soudní ochranu ve smyslu § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.* Při posouzení této otázky soud vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11.11.2004, č.j. 2 As 36/2004-46, podle něhož stát (prostřednictvím svých orgánů) vystupuje buď ve vrchnostenském postavení, anebo v postavení zcela srovnatelném s ostatními účastníky právních vztahů. Praktickým kritériem pro rozlišování tohoto postavení je povaha konkrétního právního vztahu.
30. NSS v odkazovaném rozsudku vyšel z teze, že stát je právnickou osobou veřejného práva (veřejnoprávní korporací) *sui generis* a tam, kde nevystupuje ve vrchnostenském postavení, může být nositelem veřejných subjektivních práv a povinností, jejichž ochrany se může domáhat i u správního soudu. *„Tomu nebrání ani skutečnost, že v pozitivním právu není stát jako právnická osoba takto definován. Jednotlivé správní orgány jsou pak pouhými údy státu, které za něj v příslušném veřejnoprávním vztahu jednají.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 182/2014-34).
31. Při posouzení otázky možného dotčení státu na veřejných subjektivních právech pak NSS v rozsudku ze dne 11.11.2004, č.j. 2 As 36/2004-46, uvedl, že *„pokud se jedná o hospodaření se státním rozpočtem, je stát povinen akceptovat základní atribut právního státu, kterým je vázanost státní moci zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR). Stát tak může činit jen to, co zákon výslovně stanoví. Proto stát také hospodář v rámci zákonné úpravy, vymezené každoročně schvalovaným zákonem o státním rozpočtu. Konstrukce tohoto zákona přitom vychází z myšlenky rozdělení rozpočtu do jednotlivých rozpočtových kapitol, přičemž tyto kapitoly vyjadřují okruh působnosti a odpovědnosti ústředních orgánů státní správy a dalších organizačních složek státu (viz § 10 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech). Právě v tomto směru spatřuje Nejvyšší správní soud dotčení na vlastnickém právu ve smyslu práva užívat a nakládat s předmětem vlastnictví“.*
32. Městský soud v Praze tedy v souladu s uvedenou judikaturou dospěl k závěru, že žalobkyně (zde Česká republika, jednající prostřednictvím Ministerstva vnitra) je právnickou osobou ve smyslu § 2 s.ř.s., přičemž napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím ÚOOÚ byla dotčena na svém veřejném subjektivním právu (disponovat s předmětem svého vlastnictví), a je tedy legitimována k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Soud tedy mohl přistoupit k posouzení věci samé. Přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek podle ustanovení § 75 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a věc posoudil následovně.
33. Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů *správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít ke neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně,*

zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

34. Podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů *právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako správce nebo zpracovatel dopustí přestupku tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů (§ 13).*
35. Podle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.*
36. V prvním žalobním bodě žalobkyně odkázala na § 8a odst. 1 a § 10 odst. 1 písm. a) zákona o Českém rozhlasu a § 8a odst. 1 a § 10 odst. 1 písm. a) zákona o České televizi s tím, že i před novelou zákona o rozhlasových a televizních poplatcích (zákon č. 318/2015 Sb.) byly Český rozhlas a Česká televize oprávněnými příjemci zpřístupňovaných osobních údajů z registru obyvatel. Tato ustanovení však (jak uvedl již žalovaný) upravují pouze obecnou povinnost obou institucí využívat finanční zdroje účelně a hospodárně (§ 8a odst. 1 zákona o České televizi, resp. § 8a odst. 1 zákona o Českém rozhlasu) s tím, že televizní a rozhlasové poplatky jsou jejich příjmem [§ 10 odst. 1 písm. a) zákona o České televizi, resp. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o Českém rozhlasu]. Žádné, byť obecné, zmocnění nahlížet do registru obyvatel těmito institucím z uvedených zákonů nevyplývá.
37. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů *správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů. Titul pro zpracování osobních údajů bez souhlasu jejich nositele podle tohoto ustanovení je v praxi asi nejvíce využívaným, a to právě v oblasti veřejné správy. Jak potvrzuje též odborná literatura, je jím „realizována zejména právní úprava podmínek pro výměnu informací v rámci integrace základních informačních systémů podle zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech. Referenčními údaji o právech a povinnostech osob jsou v kontextu § 52 odst. 2 písm. a) zákona o základních registrech údaje o určitém právu nebo povinnosti osoby, pokud jiný právní předpis stanoví, že se o nich vedou údaje v registru podle tohoto zákona; v tomto případě jsou referenčními údaji informace o určitém právu nebo povinnosti vymezené vazbou na příslušné ustanovení jiného právního předpisu a konkretizované tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaké právo nebo povinnost a v jakém jejich rozsahu jde.“ (cit. Kučerová, A. a kol. Zákon o ochraně osobních údajů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 99. komentář k § 5). Jinými slovy řečeno, aby mohl subjekt (v tomto případě Česká televize a Český rozhlas) podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů pro zpracování dat registr využít, musí postupovat v souladu s ústavní zásadou, že státní moc lze vykonávat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).*
38. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Je tedy zcela nezbytné, aby při naplňování shora uvedené zásady byla splněna podmínka dostatečně určitého zákonného zmocnění, kdy příslušný zvláštní zákon výslovně vysloví oprávnění data zpracovávat, případně stanoví správci takovou povinnost či oprávnění, jejichž naplnění není bez zpracování osobních údajů možné. V tomto případě sice je v § 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích stanoveno oprávnění provozovatele vysílání k vymáhání dlužných poplatků a přírážky k nim, nicméně tímž zákonem je upraveno i vedení evidence poplatníků, kdy podle § 8 odst. 1 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích *správcem evidence poplatníků rozhlasového nebo televizního poplatku je provozovatel vysílání ze zákona. Provozovatel vysílání ze zákona vede evidenci poplatníků, pokud k tomu nezmoční pověřenou osobu, která je v takovém případě zpracovatelem evidence poplatníků, a kdy naopak je stanovena povinnost poplatníka oznámit provozovateli vysílání (nebo pověřené osobě ze zákona), že se stal poplatníkem.*
39. Až v případě, že tuto povinnost poplatník nesplní, je provozovatel za účelem kontroly dodržování tohoto zákona oprávněn zjišťovat údaje o nevidovaných poplatcích, kdy za tímto

účelem podle § 8 odst. 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích *„dodavatel zajišťující dodávku elektřiny odběratelům je povinen na požádání sdělit provozovateli vysílání ze zákona, se kterými odběrateli uzavřel smlouvu o dodávce elektřiny. Dodavatel zajišťující dodávku elektřiny odběratelům předá do 30 dnů ode dne doručení žádosti vedle adresy odběrného místa následující údaje: jméno, popřípadě jména a příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu, u cizinců popřípadě dlouhodobého pobytu odběratele, který je fyzickou osobou, jméno, příjmení, popřípadě obchodní firmu, místo podnikání a identifikační číslo odběratele, který je fyzickou osobou, která je podnikatelem, obchodní firmu nebo název, právní formu, sídlo a identifikační číslo odběratele, který je právnickou osobou, název, sídlo a identifikační číslo odběratele, který je organizační složkou státu nebo územního samosprávného celku. Dodavatel zajišťující dodávku elektřiny odběratelům je oprávněn požadovat po provozovateli vysílání ze zákona úhradu účelně vynaložených nákladů, které mu vznikly v přímé souvislosti se splněním jeho žádosti. Provozovatel vysílání ze zákona může takto získané údaje užít pouze za účelem a způsobem uvedeným v odstavci 9.“*

40. Zákon o rozhlasových a televizních poplatcích v relevantním znění, jež bylo aplikováno v dané věci, tedy sice zmocňoval oba poskytovatele k získávání vymezených údajů o poplatnících, a to právě za účelem správy evidence poplatníků a vymáhání dlužných poplatků, avšak pouze od dodavatelů elektřiny, nikoliv však přístupem k údajům prostřednictvím registru obyvatel. Z dikce § 8 odst. 9 a 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích je zřejmé, jakým způsobem zákonodárce vymezil oprávnění provozovatele vysílání zjišťovat údaje o poplatnících, resp. neevidovaných účastnících. Žádné další oprávnění (včetně oprávnění nahlížet do registru obyvatel) ze zákona nevyplývá, a ani z obecných ustanovení nelze dovodit či vyložit, že by oprávnění nahlížet do registru obyvatel provozovatelé vysílání v letech 2013 a 2014 měli. Taková oprávnění dále nelze rozšiřovat zejména s ohledem na ústavně zaručenou ochranu osobních údajů.
41. Pokud žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014, č.j. 4 As 132/2013-25 uvedla, že je na základě obecné kompetence Ministerstva vnitra dovozeno i právo tohoto ministerstva zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů, soud se s tímto názorem neztotožnil. Předmětné rozhodnutí se zabývá zpracováním, resp. shromažďováním údajů, které nejsou považovány za osobní údaje ve smyslu zákona o osobních údajích, a závěry zde uvedené nelze na nyní řešenou situaci přímo aplikovat. Nelze se ani ztotožnit se závěry žalobkyně, že pokud má orgán vykonávající úkol státu svěřenou určitou kompetenci, k níž potřebuje zpracovávat údaje, k čemuž je oprávněn už z titulu svěřené dané kompetence, tak nepotřebuje zvláštní kazuistické zmocnění. Ve věci řešené odkazovaným rozhodnutím ministerstvo disponovalo mj. informacemi o trestné činnosti dotčených subjektů, ale tyto informace po oddělení rodných čísel neumožňovaly zpětně identifikovat či jakkoli kontaktovat dotčené osoby. Nicméně i v případě, že by se jednalo o osobní údaje, tak by dle uvedeného rozsudku NSS spadalo jednání ministerstva „*pod výjimku podle ustanovení § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, resp. § 9 písm. i) zákona o ochraně osobních údajů*“, jelikož se jednalo o „*oprávnění na poli prevence před kriminalitou mládeže*.“ Ze závěrů odkazovaného rozsudku NSS tak nelze dovozovat oprávnění České televize a Českého rozhlasu přistupovat a nahlížet do registru osob, resp. zpracovávat osobní údaje bez zvláštního zákonného zmocnění, tedy ani na základě uplatnění některé z výjimek uvedených v § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů.
42. Soud tedy nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že poskytovatelé vysílání měli a mají mít pro účely vymáhání poplatků oprávnění ke vstupu do registru obyvatel, a to ještě před novelou zákona o rozhlasových a televizních poplatcích. Takové oprávnění nelze dovodit ani ze zákonné povinnosti poplatníků upravené v § 8 odst. 2, 3 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, kdy *poplatník je povinen oznámit provozovateli vysílání ze zákona, že se stal poplatníkem*, resp. v tomto oznámení uvést vymezené osobní údaje.
43. Zákon o ochraně osobních údajů v § 5 odst. 2 taxativně stanoví, za jakých podmínek může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. Jak již bylo uvedeno výše, v oblasti veřejné zprávy lze státní moc vykonávat pouze v případech, v mezích a způsoby, které

stanoví zákon, kdy naplněním této zásady je podmínka, aby zákonné zmocnění bylo vždy dostatečně určité. Správce osobních údajů může takové údaje zpracovávat jen tehdy, pokud mu to zvláštní zákon buď výslovně ukládá, anebo pokud mu stanoví takovou povinnost či oprávnění, jejichž naplnění není bez zpracování těchto údajů možné. Zákon sice správci osobních údajů stanovil oprávnění (vymáhání dlužných poplatků), které není možné bez zpracování těchto údajů, nicméně (do účinnosti novely č. 318/2015 Sb.) na stejném místě zákonodárce uvedl instituty, na jejichž základě Český rozhlas a Česká televize měly a mohly zajistit vymáhání dlužných poplatků, aniž by bylo nutné nahlížet do registru osob (§ 8 odst. 2, 3, 9, 10 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích). Soud má za to, že oprávnění Českého rozhlasu a České televize žádat po dodavatelích zajišťujících dodávku elektřiny údaje o (potenciálních) poplatnících rozhlasového či televizního poplatku, které bylo zákonem jednoznačně vymezeno, nelze nad tento zákonný rámec dále rozšiřovat.

44. Již v důvodové zprávě k zákonu o rozhlasových a televizních poplatcích se uvádí, že „*návrh zákona striktně podřizuje evidenci poplatníků, jakož i zjišťování neevidovaných poplatníků zákonu o ochraně osobních údajů.*“ Fakt, že zákonodárce původně nezamýšlel, aby byl přístup do registru obyvatel zpřístupněn v rámci obecných oprávnění a úkolů České televize a Českého rozhlasu uvedených v zákoně o rozhlasových a televizních poplatcích, lze dovodit i z další části důvodové zprávy, kde se uvádí, že „*pokud se hledá optimální a účinný model kontroly dodržování zákona, není aktuálnějšího a dynamičtějšího přehledu o rozmístění domácností nebo podnikatelů, než jaký poskytuje seznam odběrných míst elektřiny.*“ Zákonodárce tak v rámci zákona zcela jednoznačně stanovil způsob, jakými mohla Česká televize a Český rozhlas získat osobní údaje poplatníků potřebné k vymáhání dlužných poplatků, přičemž až do novely č. 318/2015 Sb., nestanovil těmto institucím jakékoliv zmocnění, které by jim umožnilo využívání údajů z registru osob.
45. Co se týče namítané výše míry podílu žalobkyně na spáchaném deliktu, soud dospěl k následujícím závěrům. Podle § 20 odst. 1 zákona o základních registrech je správcem registru obyvatel Ministerstvo vnitra. Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů *správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.* Zjednodušeně řečeno jde o povinnost přijmout vzhledem k účelu a prostředkům zpracování osobních údajů ta nejvhodnější bezpečnostní opatření a tato povinnost platí i poté, co je předmětné zpracování osobních údajů ukončeno.
46. Neméně podstatnou součástí povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona o osobních údajích je důsledná kontrola plnění přijatých opatření a povinností odpovědných osob. Sebelepší technické zabezpečení a organizační uspořádání nelze považovat z hlediska zákona o ochraně osobních údajů za dostatečné, nejsou-li tato opatření důsledně v praxi uplatňována a jejich plnění kontrolováno a vymáháno.
47. Podle § 53 odst. 1 zákona o základních registrech ústřední správní úřad nebo jiný správní úřad s celostátní působností ohlásí agendu ve své působnosti Ministerstvu vnitra. Podle § 54 odst. 1 písm. j) zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *ohlášení agendy podle § 53 obsahuje číslo a název právního předpisu a označení jeho ustanovení, na jehož základě je orgán veřejné moci, který vykonává agendu, oprávněn získávat referenční údaje ze základních registrů nebo vykonávat jejich zápis.*
48. Podle § 54 odst. 3 zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *pokud Ministerstvo vnitra neshledá v ohlášení agendy nedostatky, provede registraci agendy, přidělí kód agendy a údaje o agendě zařadí do číselníku agend podle § 51 odst. 1 písm. a).*
49. Podle § 54 odst. 4 zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *pokud Ministerstvo vnitra shledá v ohlášení agendy nedostatky, vyzve ohlašovatele agendy k jejich odstranění, přičemž mu k tomu poskytne přiměřenou lhůtu. Ve výzvě ohlašovatelé Ministerstvo vnitra sdělí, jaké nedostatky v ohlášení agendy shledalo s uvedením odkazu na konkrétní ustanovení tohoto zákona.*

50. Podle § 54 odst. 5 zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *ministerstvo vnitra sdělí ohlašovatelům agendy, že agenda byla registrována, a uvede kód agendy. Zároveň zašle Ministerstvo vnitra subjektům podle odstavce 1 písm. d) sdělení, že příslušná agenda byla registrována, a zveřejní na portálu veřejné správy formuláře podle odstavce 1 písm. n) spolu s údaji o agendě v rozsahu stanoveném zákonem o svobodném přístupu k informacím.*
51. Podle § 54 odst. 6 zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *pokud dojde po registraci agendy ke změně údajů nebo dalších podkladů, které byly podle odstavce 1 obsaženy v ohlášení agendy, postupuje se obdobně jako při registraci agendy.*
52. Podle § 56 odst. 3 písm. b) zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 *orgán veřejné moci, který byl zaregistrován pro výkon agendy, odpovídá za uplatnění odpovídajících opatření, která zabrání neoprávněnému přístupu k údajům vedeným v agendových informačních systémech a k referenčním údajům vedeným v základních registrech na základě oprávnění, které získal.*
53. Z výše citovaných ustanovení zákona o základních registrech vyplývá, jak má Ministerstvo vnitra postupovat při ohlašování agendy v působnosti ústředního správního úřadu (v tomto případě se jednalo o Ministerstvo kultury). Žalobkyně však s odkazem na § 56 odst. 3 písm. b) zákona o základních registrech tvrdí, že jí dochází ke speciální úpravě odpovědnosti za nakládání s osobními údaji, které jsou obsahem registru obyvatel, kdy tuto odpovědnost nese dále již jen orgán veřejné moci, který agendu zaregistroval. S tímto výkladem se však soud nemohl ztotožnit. Přestože k pochybení došlo rovněž na straně Ministerstva kultury, které žalobkyni předalo nesprávné údaje podle § 54 odst. 1 písm. j) zákona o základních registrech, účinného do 31.12.2016, byla to žalobkyně, která nesprávným nastavením systému umožnila ohlašovatelům zaregistrovat agendu, která umožňovala přístup do registru obyvatel bez zákonného oprávnění České televizi a Českému rozhlasu.
54. Takový výklad o základních registrech, kterým by bylo umožněno správnímu úřadu ohlášení agendy (§ 53), ve kterém musí být obsaženy náležitosti dle § 54, a dále by již nemuselo docházet ke zkoumání tohoto ohlášení, je v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Výklad zastávaný žalobkyní by totiž *ad absurdum* mohl vést k tomu, že by ústřední orgán mohl v ohlášení agendy uvést téměř cokoli, tedy i zcela zjevné nesprávnosti, které by následně žalobkyně bez dalšího schválila. Takový postup se však příčí účelu § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a byl by ve zřejmém rozporu s veřejným zájmem na ochraně osobních údajů.
55. Povinnost uvedená v § 13 zákona o ochraně osobních údajů (tj. *povinnost správce a zpracovatele přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít ke neoprávněnému nebo nábodilému přístupu k osobním údajům, ke jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, ke jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i ke jinému zneužití osobních údajů, a to i po ukončení zpracování osobních údajů*) vychází z čl. 17 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24.10.1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále též jen „směrnice 95/46/ES“; pozn. soudu – tato směrnice byla s účinností od 25.5.2018 nahrazena nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27.4.2016), kde je členským zemím EU mj. uloženo zajistit, aby každý správce osobních údajů byl povinen přijmout taková vhodná opatření na ochranu osobních údajů, která by byla dostatečně účinná proti neoprávněnému sdělování nebo přístupu, zejména pokud zpracování zahrnuje předávání údajů v síti, jakož i proti jakékoli jiné podobě nedovoleného zpracování.
56. Smyslem těchto opatření je zajistit, s ohledem na stav techniky a na náklady na provedení těchto opatření, přiměřenou úroveň bezpečnosti odpovídající rizikům vyplývajícím ze zpracování údajů a z povahy údajů, které mají být chráněny. S ohledem na pestrost praxe při zpracování osobních údajů a neustálý vývoj v oblasti prostředků zpracování dat i možností jejich ochrany (zejména v oblasti výpočetní techniky) je logické, že § 13 zákon o ochraně osobních údajů nemůže obsahovat detailní nebo přímo taxativní výčet opatření potřebných k zajištění bezpečnosti zpracovávaných dat. Splnění povinnosti stanovené § 13 odst. 1 zákon o ochraně osobních údajů

závisí na mnoha faktorech, které se u jednotlivých správců, případně i u jednotlivých zpracovatelů osobních údajů mohou velmi lišit. Jedním z opatření podle toho ustanovení tak jistě může být kontrola správnosti informací uvedených v ohlášení agendy, na jejichž základě získávají přístup do registru obyvatel i další instituce.

57. Ze shora uvedeného vyplývá, při významu a důležitosti ochrany osobních údajů, že na základě § 54 odst. 1 písm. j) zákona o základních registrech účinného do 31. 12. 2016 ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů není možné dovodit, a to jakýmkoliv výkladem, že by správce dostal účelu tohoto ustanovení tím, že by neměl povinnost kontrolovat správnost registrace agendy a pouze spoléhal na to, že správnost agendy garantuje její ohlašovatel. Jedním z možných bezpečnostních opatření je tedy i kontrola správnosti obsahu ohlášení agendy podle § 53, resp. § 54 zákona o 1 o ochraně osobních údajů účinného do 31. 12. 2016, kterou však žalobkyně zanedbala. Žalovaný tak správně dovodil, že přijatá opatření ze strany žalobkyně se vzhledem k neprovádění důsledné kontroly oprávněnosti přístupu daných orgánů veřejné moci k registru obyvatel ukázala jako nedostatečná. Pokud by tato kontrola prováděna byla, nemohlo by dojít k zaregistrování agendy na základě neexistujícího zákonného oprávnění.
58. Nutno zdůraznit, že s ohledem na obsah § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, kterým je povinnost přijmout a provést bezpečnostní opatření, dojde k porušení této povinnosti již tím, že vznikne stav, kdy jsou zpracovávány osobní údaje určitým způsobem ohroženy v důsledku absence vhodných opatření nebo nedůsledného provedení těchto opatření v praxi. K naplnění příslušné skutkové podstaty správního deliktu tedy postačí vznik určitého rizika, přestože ke ztrátě, zničení či zneužití dat zatím nedošlo anebo dokonce ani nikdy nedojde.
59. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že odpovědnost za porušenou povinnost podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů nemůže být absolutní, neboť dokonalosti z podstaty věci nelze nikdy dosáhnout a nelze nikdy předvídat vše, co může nastat. Soud považuje v tomto ohledu za nutné zohlednit adekvátnost učiněných opatření ze strany žalobkyně, což však správní orgán v napadeném rozhodnutí učinil. Při hledání základního přístupu pro určení adekvátních bezpečnostních opatření lze odkázat na recitál 46 směrnice 95/46/ES, kde je vyjádřen požadavek na přijetí odpovídajících technických a organizačních opatření, a to jak při přípravě zpracování osobních údajů, tak i v jeho samotném průběhu, s cílem zajistit bezpečnost dat a zabránit jakémukoli neoprávněnému zpracování. Přijatá opatření přitom musí vykazovat náležitou odbornou úroveň odrážející rizika spojená s konkrétními operacemi s osobními údaji a s povahou zpracováváných údajů. Důležité je také zdůraznit, že jak směrnice 95/46/ES, tak § 13 zákona o ochraně osobních údajů předpokládají, že správci a zpracovatelé osobních údajů budou muset na přijetí vhodných opatření vynaložit jisté náklady. Správce osobních dat tak nemůže argumentovat, že bezpečnostní opatření nepřijal s odkazem na jejich finanční, personální či časovou nákladnost tak, jak v žalobě argumentuje žalobkyně.
60. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že v době, kdy došlo k přístupu do registru ze strany České televize a Českého rozhlasu, byl spouštěn dosud nevyzkoušený systém a nebylo možné předem předvídat, jaká rizika jeho spuštění přivodí. V tomto směru se soud plně ztotožnil se závěry žalovaného, že ačkoliv žalobkyně přijala řadu opatření k zabezpečení ochrany osobních údajů, tato opatření se ukázala být nedostatečnými, když žalobkyně nespustila testovací program, ve kterém by měla možnost vyhodnotit případná rizika provozu daného systému a přijmout adekvátní opatření k jejich odstranění, jak předpokládá § 13 zákona o ochraně osobních údajů; tyto povinnosti, i s ohledem na výše citovanou směrnici 95/46/ES, dopadají též na vytváření nových databází a osobních údajů.
61. Při posouzení námítky poukazující na subsidiaritu trestní represe a nepřiměřenost pokuty soud vyšel z ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů účinného do 30. 6. 2017, podle něhož *při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména ke závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.*

62. Výše uvedené požadavky napadené rozhodnutí splňuje. Pokuta ve výši 500.000,- Kč se pohybuje v mezích zákonného rozpětí pro uložení pokuty podle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, které je v rozpětí od 0 do 5.000.000,- Kč. Sankce uložená žalobkyni je tedy na úrovni deseti procent zákonného rozpětí, kdy striktně vzato je uložena při dolní hranici zákonného rozpětí.
63. Zákonné rozpětí pokuty, které je široké, má umožnit potrestání jak bagatelních, tak zcela mimořádně závažných přestupků podle § 45 odst. 1 zákona o ochraně osobních informací, a tomu musí odpovídat i úvaha správního orgánu při ukládání pokuty. Ve shodě se správními orgány obou stupňů má Městský soud v Praze za to, že jednáním žalobkyně, jímž byl umožněn neoprávněný přístup k údajům v registru osob Českému rozhlasu (v cca 70.000 případech) a České televizi (cca v 250 případech), došlo k velmi závažnému poškození zákonem chráněného zájmu na ochraně osobních údajů. Na druhou stranu správní orgány přihlíděly k iniciativě žalobkyně při nápravě nezákonného stavu, iniciativě při novelizaci zákona o základních registrech, díky které byl oběma subjektům přístup do registru obyvatel udělen, a také k legitimnímu účelu přístupu do registru obyvatel, který oba subjekty sledovaly (tj. zdárné vymáhání koncesionářských poplatků). V neposlední řadě žalovaný ve svém rozhodnutí o rozkladu přihlédl také ke skutečnosti, že na základě zjištění neoprávněného přístupu do registru žalobkyně okamžitě zamezila přístupu obou subjektů do tohoto registru a následně přijala taková opatření, aby byla každá předložená žádost před povolením registrace podrobena zákonnému přezkoumání, a nemohlo tak dojít k opakování dané situace. Správní orgány tedy zvolily adekvátní výši pokuty při dolní hranici její sazby. Řádově vyšší pokuta by pak měla být udělována jen v případech opakovaného porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních informací, případně za porušení svým rozsahem daleko závažnější, a to zejména co do umožnění přístupu k informacím dalším neoprávněným subjektům.
64. Ani ohledně dalších úvah týkajících se jednání žalobkyně nelze správním orgánům obou stupňů nic vytknout. Na jedné straně vzaly při stanovení výše pokuty v úvahu, že žalobkyně spáchala předmětný přestupek poprvé a poskytla správnímu orgánu součinnost při šetření věci, ale na druhé straně jako zcela zásadní přitěžující okolnost zohlednily, že žalobkyně umožnila neoprávněný přístup do registru osob obsahujícího ústavně chráněné osobní informace, a to tím, že nezkoumala zákonnost ohlášené agendy ústředním správním orgánem.
65. Námitka žalobkyně, že žalovaný nezohlednil dobu, která uplynula od ukončení protiprávního stavu, rovněž není důvodná. Již v rozhodnutí ÚOOÚ bylo přihlédnuto k době, která uplynula od ukončení protiprávního stavu, jakož i k mimořádnosti situace spočívající ve významném navýšení agendy a nově zaváděném komplexním informačním systému veřejné správy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž přihlédl k iniciativě žalobkyně, která vedla ke změně právní úpravy a v souladu se zásadou legitimního očekávání porovnal výši uložené sankce se sankcemi uloženými správním orgánem prvního stupně za stejné či obdobné porušení zákona o ochraně osobních údajů, a kdy zejména s ohledem na výše uvedené polehčující okolnosti shledal výši uložené sankce za nepřiměřeně vysokou a snížil ji na částku 500.000,- Kč.
66. Správní orgány obou stupňů přesvědčivě vyložily, proč je v případě žalobkyně uložena sankce na místě. Vedle represivní funkce sankce směřující individuálně vůči žalobkyni je důvodem pro uložení takové sankce i funkce generálně preventivní. Sankce má být ukládána v takové výši, aby měla odrazující účinek, a aby tedy v budoucnu nenastávaly případy, že by byl umožněn přístup k osobním údajům osob bez zákonného zmocnění. Ostatně kdo jiný než žalobkyně, která je ústředním orgánem státní správy pro oblast informačních systémů veřejné správy, by měl být pomyslným vzorem a příkladem pro ostatní a měl by řádně zajistit dostatečná bezpečnostní opatření, aby k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům nemohlo dojít.
67. Uvedený smysl a účel sankce pak ospravedlňuje i to, že pokutu může žalobkyně pocítit ve své majetkové sféře, avšak ne natolik, aby jako orgán veřejné moci, jenž není podnikatelským

subjektem, mohla nadále plnit úkoly státu a měla dostatek prostředků na zajišťování úkolů veřejného zájmu. Taková újma je vzhledem k povaze a následkům jednání žalobkyně dle názoru Městského soudu v Praze zcela přiměřená.

68. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že nebyla zachována totožnost skutku, resp. předmětu řízení. Podle ust. § 46 odst. 1 s.ř. musí oznámení o zahájení řízení z moci úřední obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Předmětem řízení je rozhodování o právech a povinnostech účastníků řízení na základě zjištěného skutkového stavu. Pokud je vymezován předmět řízení, je třeba zejména uvést, co tvoří skutkový stav, který má být v řízení dále podrobně zkoumán a právně kvalifikován, a dále by mělo být vymezeno, o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno. Takto vymezená totožnost předmětu řízení je důležitá při posuzování překážky řízení podle § 48 s. ř.
69. V případě skutkového stavu lze při formulaci oznámení o zahájení řízení vycházet z toho, že správní orgán má pouze omezené informace, které zpravidla postačují pouze k tomu, aby odůvodnily zahájení řízení. Správní orgán proto v oznámení o zahájení řízení vymezí předmět řízení pouze jednoduchým popisem skutku, který je tímto předmětem řízení a neměl by se nijak zásadně měnit. Z logiky věci je zřejmé, že správní orgán nemůže mít od počátku správního řízení všechny podklady a informace, které by mohl zohlednit v oznámení o zahájení správního řízení, kdy tak nelze po správním orgánu očekávat, že bude precizně a přesně formulovat právní kvalifikaci v oznámení o zahájení správního řízení. (viz též Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 46, s. 248).
70. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541 musí být předmět řízení v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. „*Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.*“
71. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21.9.2015 je ve smyslu výše uvedených zákonných ustanovení a judikatury zřejmé, jaký správní orgán rozhodnutí činí (Úřad pro ochranu osobních údajů), je zde vylíčen skutek, který je důvodem pro zahájení řízení (žalobkyně nezajistila, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu do registru obyvatel), včetně časového rozsahu, a taktéž důvod, proč je řízení zahajováno (podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, kterým mělo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů). Za tento, v oznámení o zahájení správního řízení uvedený správní delikt, pak také byla žalobkyni v dané věci rozhodnutím ÚOOÚ uložena pokuta.
72. Nelze se tak ztotožnit s žalobkyní, že se předmět řízení, pokud jde o vymezení jednání v oznámení o zahájení řízení, podstatným způsobem lišil od předmětu, za který jí byla uložena sankce, a že by po celou dobu řízení nebylo zřejmé, jaké skutkové podstaty a jakého jednáním se žalobkyně dopustila. Stejně tak se nelze ztotožnit s námitkou žalobkyně, že došlo k pozměnění kvalifikace skutku. Z oznámení o zahájení správního řízení i z rozhodnutí ÚOOÚ je naopak zcela zřejmé, že po celou dobu byl správní delikt kvalifikován podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, kterým mělo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.
73. K námitce žalobkyně, že v rozhodnutí ÚOOÚ se oproti oznámení o zahájení správního řízení navíc objevuje informace o způsobu, kterým došlo k porušení její povinnosti, a že se k této konkretizaci nemohla v řízení nijak vyjádřit, jelikož se s ní seznámila až z rozhodnutí ve věci,

soud uvádí, že způsob, kterým došlo k porušení povinnosti žalobkyně, byl uveden již v oznámení o zahájení řízení, avšak byl formulován tak, že „...[žalobkyně] v souvislosti se zpracováním osobních údajů v základních registrech, tím, že nezajistila, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu do registru obyvatel, který obsahuje referenční údaje fyzických osob, ...“. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že v rozhodnutí orgánu prvního stupně je pak způsob, kterým došlo k porušení povinnosti žalobkyně, formulován podrobněji, a to tak, že „...[žalobkyně] v souvislosti se zpracováním osobních údajů v základních registrech, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že umožnil veřejnoprávním institucím Český rozhlas a Česká televize prostřednictvím nesprávného nastavení jejich působnosti v registru práv a povinností nad rámec zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, přístup do registru obyvatel, který obsahuje referenční údaje fyzických osob ...“ Soud je však toho názoru, že způsob, jakým žalobkyně pochybila, byl již od počátku zřejmý, neboť i sama žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 22. 10. 2015 uvedla, že obě instituce měly po určitou dobu přístup k údajům z registru obyvatel bez výslovného zákonného zmocnění. Rovněž vzhledem k následným opatřením pro zajištění bezpečnosti, které žalobkyně téměř okamžitě provedla, je nade vše pochybnost zřejmá, že žalobkyně si byla po celou dobu vědoma porušení své konkrétní povinnosti podle zákona o ochraně osobních údajů (§ 13 zákona o ochraně osobních údajů), a nebyla tak na svých procesních právech nikterak zkrácena.

74. Žalobkyni lze sice přisvědčit, že správní orgán prvního stupně z neznámých důvodů ve výroku rozhodnutí vypustil konkrétní časový úsek, po který mělo k neoprávněnému přístupu do registru obyvatel oběma subjekty docházet, načež uvedl pouze časové rozmezí, po které mělo docházet k porušování povinnosti, a to v jednotkách měsíců, byť v odůvodnění rozhodnutí již pracoval s konkrétními časovými úseky. Soud má nicméně za to, že tím nedošlo k nepřipustnému rozšíření předmětu řízení a žalobkyni to nebylo nijak přičítáno k tíži. Obdobně je třeba nahlížet na skutečnost, že v rozhodnutí ÚOOÚ byl oproti oznámení o zahájení správního řízení upřesněn navíc i rozsah neoprávněných přístupů České televize, potažmo Českého rozhlasu, který byl vymezen na základě výsledků správního řízení. Oproti oznámení o zahájení správního řízení tak byla v rozhodnutí ÚOOÚ pouze část výroku částečně přeformulována, aniž by však došlo k jakékoliv změně samotného předmětu řízení či způsobu a rozsahu deliktu, kterého se měla žalobkyně dopustit. Soud tedy dospěl k závěru, že vytýkaný skutek byl v rozhodnutí správního orgánu popsán jasně a totožně, obsahově stejně jako v oznámení o zahájení správního řízení, v průběhu správního řízení byl předmět řízení zachován, byla zachována totožnost skutku, předmět řízení nebyl nikterak rozšiřován ani upřesňován tak, aby bylo nutné na takové upřesnění dle výše citovaného rozhodnutí NSS žalobkyni zvláště upozorňovat.
75. Lze konstatovat, že rozhodnutí ÚOOÚ obsahuje všechny zákonné náležitosti, kdy ve výroku rozhodnutí je uveden náležitý popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, a to zcela ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, na nějž odkázala žalobkyně, neboť jednání žalobkyně podřazené pod skutkovou podstatu správního deliktu je nezaměnitelné s jiným.

Závěr a náklady řízení

76. Protože soud nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
77. K návrhu žalobkyně na moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. soud uvádí, že prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek NSS ze dne 3.4.2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36). Vzhledem k tomu, že soud

s přihlédnutím ke všem okolnostem věci neshledal, že by správní orgán za deliktní jednání uložil žalobkyni pokutu ve zjevně nepřiměřené výši, návrhu žalobkyně na moderaci uložené pokuty nevyhověl.

78. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci byl úspěšný žalovaný, jemuž však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu